

Sygn. akt I NKRS 53/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania R. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 20 listopada 2020 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek przejścia w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2021 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Apelacyjnego w [...]. R.M., 8 stycznia 2020 r. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (dalej także: KRS lub Rada) nr (...)/2020 z 20 listopada 2020 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, w której Rada nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez Skarżącego po osiągnięciu wieku uprawniającego do przejścia w stan spoczynku.

Uchwała została zaskarżona w całości. Skarżący wniósł o uchylenie uchwały i jednocześnie o udzielenie zabezpieczenia przez wstrzymanie skuteczności zaskarżonej uchwały.

Zaskarżonej uchwale Skarżący zarzucił naruszenia prawa materialnego i formalnego przez naruszenie art. 2 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co miało - zdaniem odwołującego się - istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, dalej: p.u.s.p.), art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS) przez:

1. brak pouczenia uczestnika postępowania o sposobie wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały,
2. brak poinformowania uczestnika postępowania przez Krajową Radę Sądownictwa o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jego sprawa,
3. brak należytego uzasadnienia uchwały, a w zasadzie brak jej merytorycznego uzasadnienia,
4. brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa,
5. nieuprawnione przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają za tym, aby Skarżący się w dalszym ciągu zajmował stanowisko sędziego.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący przedstawił argumentację przemawiającą za zaskarżalnością uchwał w przedmiocie dalszego zajmowania przez sędziego osiągniętego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, przywołując na ich poparcie orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zaznaczył również, że ograniczenie prawa do sądu sędziego przenoszonego w stan spoczynku stałoby w sprzeczności z przepisami prawa Unii Europejskiej, interpretowanymi w judykaturze Trybunału Sprawiedliwości UE.

Uzasadniając zarzut odnoszący się do braku należytego uzasadnienia uchwały, wskazał na lakoniczność i ogólnikowość uzasadnienia zaskarżonej

uchwały oraz zwrócił uwagę, że uzasadnienie nie wyjaśnia powodu, dla którego KRS podjęła negatywną decyzję, mimo że działający w jej ramach Zespół jednogłośnie rekomendował wydanie pozytywnej decyzji

Podkreślił też, że możliwość pozostawienia sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu określonego wieku, na podstawie oświadczenia woli sędziego nie może prowadzić do w pełni uznaniowej weryfikacji sędziów, która jest ograniczona zasadami dotyczącymi pełnienia urzędu sędziego. Jak zaznaczył, KRS nie powinna ograniczać się do literalnego brzmienia art. 69 § 1b p.u.s.p, ale rozważyć czym jest w konkretnej sprawie wskazany w nim „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, natomiast interes wymiaru sprawiedliwości realizuje się w rozważaniu poszczególnych spraw także w kontekście art. 180 ust. 1 i art. 186 ust. 1 Konstytucji RP (tak: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 26 marca 2019 r., I NO 57/18).

Jak podkreślił, dalsze zajmowanie przez niego stanowiska sędziego z uwagi na ważny interes społeczny uzasadnione jest koniecznością realizacji prawa do sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Natomiast czas oczekiwania na wyznaczenie rozprawy apelacyjnej w I Wydziale Cywilnym i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w (...) wynosi około 18 miesięcy, co wynika m.in. z tego, że wg danych statystycznych Ministerstwa Sprawiedliwości, przeciętne obciążenie cywilnymi sprawami apelacyjnymi sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) jest wyższe niż przeciętne obciążenie sprawami cywilnymi sędziów sądów apelacyjnych w Polsce. Zauważył też, że KRS nie wzięła pod uwagę, że w 2021 roku niewątpliwie nastąpi wzrost wpływu spraw spoza obszaru właściwości apelacji [...], w większości bardzo skomplikowanych i wielowątkowych, w związku z tym, że Sąd Apelacyjny w (...) stał się jednym z dwóch sądów apelacyjnych w Polsce - poza Sądem Apelacyjnym w (...) - właściwym do rozpoznania spraw odwoławczych z zakresu własności intelektualnej, zatem zmniejszenie liczby sędziów orzekających w I Wydziale Cywilnym i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w (...) niewątpliwie pogorszy sprawność rozpoznania spraw apelacyjnych.

Przywołując też dane statystyczne dotyczące Skarżącego i zestawiając je

ze średnimi danymi z wydziału w którym orzeka, zauważył że pokazują one wyjątkowo efektywną pracę Skarżącego i znaczące obciążenie jego referatu.

Podniósł też, że Krajowa Rada Sądownictwa w ogóle nie dokonała oceny drugiej przesłanki wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, a mianowicie „ważnego interesu społecznego”.

W odpowiedzi na odwołanie z 8 lutego 2021 r., Przewodniczący KRS w imieniu Rady wniósł o odrzucenie odwołania w całości jako niedopuszczalnego z mocy prawa.

Jak zaznaczył możliwość „dalszego zajmowania stanowiska sędziego nie jest konstytucyjnym prawem podmiotowym jednostki powołanej do pełnienia urzędu sędziego, ale specyficznym środkiem prawnym, pozwalającym Krajowej Radzie Sądownictwa na bieżące reagowanie na aktualne potrzeby wymiaru sprawiedliwości, a z treści art. 69 § 1b zdanie drugie p.u.s.p. wynika wyłączenie sądowej kontroli uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, wydawanych na tej podstawie, dlatego w uchwale nie znalazło się pouczenie odnośnie możliwości wniesienia odwołania jako niedopuszczalnego z mocy prawa.

Odnosząc się do zarzutu niezawiadomienia Skarżącego o terminie posiedzenia, wskazał, że w internetowym serwisie Biuletynu Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa z 13 listopada 2020 r. zamieszczono porządek obrad zawierający informacje o postępowaniach skierowanych na posiedzenie w dniach 17-20 listopada 2020 r.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących braku należytego uzasadnienia uchwały, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreślił, że uchwała jest aktem podejmowanym przez Krajową Radę Sądownictwa jako organ kolegialny w związku z czym nie sposób przedstawić wyników w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących, a postulat przedstawienia pełnej merytorycznej argumentacji w uzasadnieniu uchwały KRS jest nieracjonalny i bezprzedmiotowy ponieważ i tak Sąd Najwyższy nie byłby uprawniony do dokonywania sprzecznej z Konstytucją ingerencji merytorycznej w jego treść.

W podsumowaniu wskazał, że Krajowa Rada Sądownictwa uznaje, że od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 20 listopada 2020 r. w

przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek przejścia w stan spoczynku nie przysługuje środek odwoławczy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS, uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W art. 69 § 1 p.u.s.p. uregulowano przejście sędziego w stan spoczynku z ukończeniem wskazanego w tym przepisie wieku, z jednoczesnym dopuszczeniem możliwości dalszego zajmowania stanowiska sędziego, o ile we wskazanym w tym przepisie terminie sędzia wyrazi wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie. Jednocześnie w art. 69 § 1b p.u.s.p. przewidziano, iż „Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest ostateczna.”

Wobec takiego sformułowania przepisów relacja pomiędzy przywołanymi przepisami dwóch ustaw może być ujmowana w dwojaki sposób, a w konsekwencji orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące możliwości odwołania się do Sądu Najwyższego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku nie jest jednolite.

Wskazać można na dwa stanowiska. Pierwsze zakłada, że art. 69 § 1b zd. 2 p.u.s.p. nie wyłącza możliwości odwołania się sędziego od uchwały KRS i nie stanowi wyjątku przewidzianego przez art. 44 ust. 1 zd. 1 *in fine* u.KRS, a zatem art. 44 ust. 1 ustawy o KRS stanowi samodzielną podstawę odwołania od uchwały KRS (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 marca 2019 r., I NO 57/18;

z 3 czerwca 2020 r., I NO 3/20; z 9 grudnia 2020 r., I NO 81/20; z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 2/21 oraz I NKRS 22/21; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 maja 2019 r., I NO 187/19; z 11 lutego 2020 r., I NO 3/20; z 13 lutego 2020 r., I NO 189/19 i 26 lutego 2020 r., I NO 190/19). Drugie przyjmuje, iż art. 69 § 1b zd. 2 p.u.s.p. wyłącza możliwość odwołania się sędziego od uchwały KRS (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 kwietnia 2019 r. I NO 13/19; z 12 sierpnia 2020 r. I NO 77/20).

Dominuje stanowisko opowiadające się za możliwością sądowej kontroli legalności tego rodzaju uchwał. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że z brzmienia art. 44 ust. 1 u.KRS wynika, iż regułą jest możliwość odwołania się od uchwały KRS w sprawie indywidualnej, natomiast wyjątkiem jest brak drogi sądowej, który – zgodnie z literalną wykładnią tego przepisu – musi być określony w przepisach odrębnych i jako wyjątek nie może być interpretowany rozszerzająco (zob. wyrok z 2 grudnia 2020 r. I NO 190/19). Przepis ten wyraźnie wskazuje, że odwołanie nie przysługuje jedynie w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, przy czym zgodność tego wyjątku z Konstytucją RP jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie kwestionowana (uchwała składu siedmiu sędziów SN z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, pkt 56; wyroki Sądu Najwyższego: z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19; z 25 czerwca 2020 I NO 37/20; z 19 stycznia 2021, I NKRS 2/21).

Już w świetle samej wykładni językowej nie można zaakceptować twierdzenia, jakoby art. 69 § 1b p.u.s.p., wyłączał możliwość zaskarżenia uchwały KRS w rozumieniu zdania pierwszego art. 44 ust. 1 u.KRS ze względu na nadanie tej decyzji charakteru ostatecznego. Jak podkreślał Sąd Najwyższy, ostateczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, o której mowa w art. 69 § 1b zdanie drugie p.u.s.p., nie wyklucza jej zaskarżalności do sądu, gdyż walor ostateczności oznacza brak możliwości zmiany treści decyzji przez organ, który go wydał lub organ względem niego nadrzędny, ale nie wyłącza zewnętrznej kontroli jej legalności przez sąd.

Podkreślić należy, że przepisy p.u.s.p. wyraźnie rozróżniają między ostatecznością decyzji KRS i jej niezaskarżalnością. Ustawa ta zawiera wyjątki, o których mowa w art. 44 ust. 1 u.KRS, jednak nie są one w formułowane poprzez

odwołanie się do kategorii ostateczności decyzji. Ma to miejsce w art. 22a, który w § 5 i § 6 wprowadza wyjątki od ogólnej zasady zaskarżalności sformułowaniem „odwołanie nie przysługuje” i wyraźnie stwierdza, że taka niezaskarżalna uchwała nie wymaga uzasadnienia. W przypadku uchwał zapadłych na tej podstawie prawnej, Sąd Najwyższy uznaje odwołanie za niedopuszczalne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 2019 r. I NO 47/18). Dlatego też nie można uznać, by ostateczny charakter decyzji oznaczał jej niezaskarżalność. Tym samym ostateczna uchwała KRS zapadła w trybie art. 69 § 1b p.u.s.p. wciąż może być przedmiotem odwołania na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS i wciąż wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 42 ust. 1 u.KRS.

Ostateczność uchwały KRS oznacza również, że Sąd Najwyższy nie może w ramach kontroli legalności wydać wyroku reformatoryjnego i rozstrzygać merytorycznie w kwestii zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Sąd Najwyższy może jedynie uznać taką uchwałę za niezgodną z prawem i przekazać sprawę do KRS do ponownego rozpatrzenia. Wynika to jednak również z ogólnych zasad kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, która odbywa się w oparciu o kryterium legalności (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2019 r., I NO 57/18; z 15 kwietnia 2020 r., I NO 191/19).

Dodatkowych argumentów za podjęciem kontroli ostatecznej uchwały KRS dostarcza prokonstytucyjna wykładnia art. 69 § 1b p.u.s.p. Konstytucji RP w art. 180 ust. 1 przewiduje zasadę nieusuwalności sędziego. W jej świetle nie sposób uznać, jakoby art. 69 § 1 w zw. z § 1b p.u.s.p. przyznawał KRS niczym nieuwarunkowaną władzę dyskrecyjną decydowania o zakończeniu służby sędziowskiej w sytuacji, gdy sędzia zgodnie z art. 69 § 1 p.u.s.p. złoży wymagane oświadczenie wraz z zaświadczeniem lekarskim. Pamiętać należy, że art. 69 § 1b p.u.s.p. wskazuje wyraźnie kryteria, którymi musi się kierować KRS przy podejmowaniu decyzji o zgodzie na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Wykluczenie zaskarżalności decyzji KRS o wyrażeniu takiej zgody uniemożliwiłoby kontrolę tego, czy KRS kierowała się tymi kryteriami, co byłoby niedopuszczalne w świetle gwarancji nieusuwalności sędziego wynikających z art. 180 ust. 1 Konstytucji RP. Ostateczność uchwały KRS nie może być zatem rozumiana jako jej prawomocność skutkująca brakiem zaskarżalności uchwały (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z 19 stycznia 2021 r. I NKRS 2/21).

Na marginesie zastrzec jednak należy, że uzasadnienia zaskarżalności uchwały KRS podejmowanej na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p. nie można wywodzić z art. 78 Konstytucji RP (w tym zakresie nie można podzielić argumentacji zawartej w wyroku z 9 grudnia 2020 r., I NO 81/20). Ten przepis Konstytucji dotyczy bowiem problematyki instancyjności (zaś jurysdykcja Sądu Najwyższego ma ze swej istoty charakter pozainstancyjny) i odnosi się do wymiaru sprawiedliwości, nie zaś do ochrony prawnej sprawowanej przez Sąd Najwyższy w oparciu o kryterium legalności (zob. postanowienia z 11 grudnia 2020 I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko wskazujące na zaskarżalność uchwał podjętych na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p. (wyroki w sprawach: I NO 57/18, I NO 3/20, I NO 81/20, I NKRS 2/21, I NKRS 22/21 oraz postanowieniach w sprawach: I NO 187/19, I NO 3/20, I NO 189/19, I NO 190/19). Odmienne podejście do wykładni art. 69 ust. 1b p.u.s.p. prowadziłby do niekonstytucyjnego osłabienia gwarancji nieusuwalności sędziego. Podobne stanowisko zajmuje w licznych orzeczeniach nie tylko Sąd Najwyższy, ale też Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2020 r., II GSK 875/20).

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu, zaskarżonej uchwale Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego (art. 2 i art. 180 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) oraz naruszenie prawa formalnego (art. 69 § 1b p.u.s.p. i art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 42 ust. 1 u.KRS).

Jak wskazywał Sąd Najwyższy, art. 69 p.u.s.p. konkretyzuje treść art. 180 ust. 1 i 4 Konstytucji RP, w związku z czym, w procesie jego wykładni należy mieć na względzie, że art. 180 Konstytucji RP w ust. 1 wprowadza zasadę nieusuwalności sędziego stanowiącą główną gwarancję niezawisłości sędziowskiej, a jedyny wyjątek wskazuje art. 180 ust. 2 Konstytucji RP. Natomiast zgodnie z art. 180 ust. 4 Konstytucji RP ustawa określa granicę wieku, po którego osiągnięciu sędziowie przechodzą w stan spoczynku. W świetle Konstytucji RP ustalanie wieku przejścia w stan spoczynku sędziów i procedur przechodzenia sędziów w stan spoczynku nie może zatem naruszać zasady nieusuwalności

i powiązanej nią zasady niezawisłości sędziowskiej (wyrok z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 2/21).

W świetle wykładni literalnej, art. 69 § 1 zd. pierwsze p.u.s.p. wskazuje wiek w jakim sędzia przechodzi w stan spoczynku (dzień ukończenia 65 roku życia), ale jednocześnie brzmienie tego zdania (w szczególności użycie sformułowania „chyba, że”) wskazuje, że skutek ten nie następuje, jeśli w określonym przedziale czasowym sędzia oświadczy KRS wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jego stan zdrowia nie stoi temu na przeszkodzie. Artykuł 69 § 1 zd. pierwsze p.u.s.p. nie tworzy samodzielnej normy prawnej, która musi być rekonstruowana z uwzględnieniem art. 69 § 1b zd. pierwsze i § 3 p.u.s.p. W świetle tych przepisów ustawodawca przewidział możliwość dalszego zajmowania stanowiska do osiągnięcia wieku lat 70 od wyrażenia zgody przez KRS gdy jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Czasownik modalny „może”, którym posłużono się w art. 69 § 1b p.u.s.p. wskazuje na kompetencję KRS jako organu, to zaś wskazuje na obowiązek rozpatrzenia sprawy w oparciu o kryteria wskazane w tym przepisie. KRS ma zatem obowiązek wskazać, w jaki sposób jej decyzja podyktowana była interesem wymiaru sprawiedliwości, względem na racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub w jaki sposób znajduje uzasadnienie w stanie obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Obowiązek ten wzmacnia związek jaki zachodzi między art. 69 p.u.s.p. i art. 180 Konstytucji RP, który sprawia iż KRS nie może wykonywać swojej kompetencji na zasadzie pełnej uznaniowości. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 2/21).

W świetle powyższych kryteriów, zarzut naruszenia przez KRS w niniejszej sprawie art. 69 § 1b p.u.s.p., zwłaszcza rozpatrywanego w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS i obydwu tych przepisów w zw. art. 180 ust. 1 Konstytucji RP, jest zasadny. Rada odmawiając wyrażenia zgody poprzestała na ogólnikowych zapewnieniach o niezachodzeniu przesłanek podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego (s. 2 uchwały, k. 5). Zapewnienia te są tym bardziej wątpliwe,

że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po przeanalizowaniu materiałów sprawy, jednogłośnie przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa wyrażenia zgody wskazując, że ze względu na sytuację kadrową i obciążenie sądu, w którym orzeka odwołujący, interes wymiaru sprawiedliwości oraz ważny interes społeczny przemawiają za wyrażeniem zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez uczestnika postępowania. Oczywiście Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ale tak diametralnie odmienna ocena wymaga pogłębionego uzasadnienia i wskazania racji odstąpienia od tego stanowiska.

Z tych samych powodów zasadny jest także zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS, zgodnie z którym Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, a wywiązanie się z tego obowiązku musi wynikać z treści uzasadnienia (zob. wyrok z 9 grudnia 2020 r., I NO 81/20). Zawarte w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały wyjaśnienia w żadnej mierze nie pozwalają na uznanie, iż Rada w sposób wszechstronny i przekonujący uzasadniła brak przesłanek wyrażenia zgody na dalsze pełnienie służby przez Skarżącego.

Wprawdzie art. 42 ust. 1 u.KRS nie określa bliżej wymogów co do treści uzasadnienia, to jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się w istocie do afirmatywnego przytoczenia brzmienia przesłanek z art. 69 § 1b p.u.s.p. i poprzestaniu na stwierdzeniu, iż „analiza danych statystycznych” prowadzi do wniosku, że przejście w stan spoczynku Skarżącego „nie spowoduje istotnych zakłóceń pracy”. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). W szczególności Rada powinna wyjaśnić co przesądziło o podjęciu rozstrzygnięcia odmiennego od rekomendowanego przez Zespół, tym bardziej, że w uzasadnieniu swojego stanowiska Zespół wyraził ocenę, iż sytuacja kadrowa i obciążenie Sądu, w którym skarżący orzeka, wskazują, że interes wymiaru sprawiedliwości oraz ważny interes społeczny przemawiają za wyrażeniem zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez uczestnika

postępowania. Wobec powyższego, zarzut naruszenia art. 42 u.KRS należy uznać za zasadny.

Zasadny jest też zarzut braku pouczenia uczestnika postępowania o sposobie wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały do Sądu Najwyższego, który to obowiązek wynika z art. 42 ust. 3 u.KRS. W świetle uzasadnienia zaskarżonej uchwały oraz odpowiedzi na skargę wynika, że KRS nie zastosowała się do tego przepisu w związku z błędnym przyjęciem, iż Skarżącemu nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Uchybienie to nie miało jednak wpływu na wynik postępowania, zważywszy, że Skarżący w terminie złożył odwołanie.

Nie jest natomiast zasadny zarzut naruszenia art. 180 ust. 2 Konstytucji RP, gdyż przedmiotowa uchwała nie dotyczy sytuacji objętych zakresem tego przepisu. W treści odwołania nie zostało też sprecyzowane na czym konkretnie w przedmiotowej sprawie miałyby polegać naruszenia art. 2 Konstytucji RP, co czyni także i ten zarzut bezzasadnym.

Niezasadny okazał się też zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 u.KRS, z którego wynika, że uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Sam sposób informowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, nie jest określony w ustawie o KRS, natomiast zgodnie z § 11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiący załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r.. (M.P. z 2019 r., poz. 192), uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Ten sposób informowania uczestników postępowania nie narusza art. 29 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12, z 13 marca 2019 r., I NO 52/18).

Ze względu na rozpoznanie odwołania przed dniem ukończenia 65 roku życia przez Skarżącego, oddaleniu podlega wniosek o udzielenie zabezpieczenia przez wstrzymanie skuteczności zaskarżonej uchwały.

Skarżący wniósł w petitum odwołania o uchylenie uchwały, jednak z treści uzasadnienia i z samej natury postępowania o którym mowa w art. 69 p.u.s.p. wynika, iż konsekwencją stwierdzenia naruszenia prawa przez uchwałę KRS musi być ponowne rozpoznanie sprawy. Również uwzględnienie odesłania z art. 44 ust. 3 u.KRS prowadzi do wniosku, że odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 8/19; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Zatem Sąd Najwyższy uwzględniając odwołanie od uchwały, w drodze odpowiedniego stosowania art. 398¹⁵.k.p.c., uchyła zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa. Takie same wnioski płyną z treści art. 69 § 1b u.KRS, na mocy którego jedynym organem władnym do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego jest Krajowa Rada Sądownictwa.

Skutkiem niniejszego wyroku Sądu Najwyższego jest prawomocne rozstrzygnięcie, że Skarżący pozostaje na stanowisku sędziego do czasu zakończenia postępowania, co wynika z art. 69 § 1b zd. 3 p.u.s.p., zgodnie z którym w przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku 65 lat, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu jego zakończenia.

W świetle powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.